

US25005104

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

ÚSTAVNÍ SOUD Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	23 -01- 2025 ¹
Vyřizuje:	krát Přílohy:

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0001310/25

Odesílatel Pavel Uhl - Pavel Uhl, advokát

Věc: návrh na zrušení nařízení vlády - hluk

Doručeno: 23. 1. 2025 20:44:22

K Rukám:

ID zprávy: DZ-219889

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: Siza9qd

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele:

Nepředchází

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	navrh-na-zruseni-hluku-converted.pdf		
Podpis je platný	navrh-na-zruseni-hluku-converted.pdf	SERIALNUMBER=P120520, G=Pavel, SN=Uhl, CN=Pavel Uhl, OU=ev. č. ČAK 10960, OU=ev. č. ČAK 10960, O="Pavel Uhl, advokát", OID.2.5.4.97=NTRCZ-71638806, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ
Podpis je platný	PrijataDZ.zfo	SERIALNUMBER=S906210, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, OU=Digitální a informační agentura, O=Digitální a informační agentura, OID.2.5.4.97=NTRCZ-17651921, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ

Ústavnímu soudu Joštova 8 660 83 Brno 2	ÚSTAVNÍ SOUD Joštova 8, 660 83 Brno Došlo dne: 23 -01- 2025 1 ____ krát Přílohy: _____ Vyřizuje: _____
---	---

V Praze dne 23. ledna 2024

Ke sp. zn.: **Pl. ÚS ____/25**

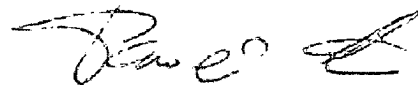
Nepředchází

Věc: Návrh dle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy České republiky (dále jen Ústava) na zrušení nařízení vlády ze dne 24. srpna 2011 vydaného pod č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, popřípadě jeho částí

Navrhovatelka: Skupina nejméně deseti senátorů dle ust. čl. 88 odst. 1 Ústavy ve spojení s ust. § 64 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu

(podpisy a uvedení jmen senátorů, jakožto náležitost podání dle ust. § 64 odst. 5 zákona o Ústavním soudu jsou v závěru podání za jeho textem)

zastoupena dle plné moci advokátem Pavlem Uhlem, č. osvědčení ČAK 10960, se sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5 – Smíchov, datová schránka 5iza9qd podepsáno elektronickým podpisem vytvořeným kvalifikovaným certifikátem S/N: 1709235 (1A: 14: B3) vydaným PostSignum Qualified CA – Česká pošta, s. p. IČ: 47114983, Česká republika

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ7508100083

Účastník řízení: vláda, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 4, 118 01 Praha 1 – Malá Strana, datová schránka t1faa33

Vedlejší účastník řízení (alternativně):

veřejný ochránce práv, se sídlem Údolní 39, 602 00 Brno, datová schránka jz5adky

elektronicky: (bez příloh) do datové schránky **z2tadw5**

I.

Vylíčení skutkových a právních okolností před podáním návrhu

[1] Dne 24. srpna 2011 přijala vláda nařízení č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, kterým naplnila zákonné zmocnění předjímané ust. § 30, (historicky rovněž § 32), § 34 odst. 1 a § 108 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále též zákon o ochraně veřejného zdraví), ve znění pozdějších předpisů. Posledně citované ustanovení zákona pak svěřilo pravomoc vydat prováděcí předpis v této věci výlučně vládě. Technicky vzato se jednalo o novou podzákonnou úpravu, která navazovala na dříve přijatý zákon o ochraně veřejného zdraví, jenž dříve prováděla starší podzákonná úprava.

[2] Nová úplná právní úprava vytvářela ve vztahu k možné hlukové zátěži benevolentnější prostředí (umožňovala vyšší hlukovou zátěž) než předchozí právní úprava podle nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Zhoršení ochrany se projevovalo především zvýšením hygienických limitů hluku na pozemních komunikacích. Samotná důvodová zpráva takové zvýšení konstatovala: „*Navrhuje se zvýšení hygienických limitů hluku na pozemních komunikacích oproti stávající legislativě o 5 dB v denní době a o 5 dB v noční době. Dále se navrhuje pouze výjimečně podmíněná možnost zvýšení hygienického limitu v noční době o 10 dB, kdy toto zvýšení umožňuje v jednotlivých případech nových nejdůležitějších kapacitních komunikací (obchvaty a okružky) jejich výstavbu v případě, že všechna technicky a organizačně možná protihluková opatření nezajistí ochranu všech dotčených chráněných venkovních prostor exponovaných chráněných staveb tak, jak je požadováno v současné legislativě.*“; citováno dle důvodové zprávy rozeslané Ministerstvem zdravotnictví pod čj. 66801/2010 dne 2. prosince 2010 systémem EKLEP¹.

[3] Toto zvýšení zátěže nebylo v rámci připomínkového řízení veřejnou správou v širším slova smyslu přijato zcela bezrozporně. Například připomínky veřejného ochránce práv JUDr. Pavla Varvařovského ze dne 13. prosince 2010 vyjadřovaly výhradu, která polemizovala s důvodností takového zvýšení a s myšlenkou, že je takový postup v souladu se strategickým dokumentem Zelená kniha Evropské unie pojednávající o hluku (Future noise policy - European Commission Green Paper KOM(96) 540, listopad 1996); dostupné v systému EKLEP. Samotný fakt zvýšení limitů se jevil jako nesporný. Z hlediska projednávání pak návrhovatelka považuje za nepochybné, že vláda přijímala původní znění u vědomí fakticity zvýšení možné zátěže.

[4] Napadené nařízení bylo poprvé změněno nařízením vlády vydaným dne 15. června 2016 pod č. 217/2016 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Tato první novela napadené úpravy rovněž rozvolnila pravidla pro posuzování hlukové zátěže, a to především requalifikací zdrojů. Činila tak ovšem dílem přiznané a dílem nepřiznané, byť to bylo možné z popisu dovodit. V důvodové zprávě se například uvádí: „*Upřesňuje se pravidlo použití korekce pro účelové komunikace mimo areály stacionárních zdrojů hluku, které se posuzují stejně jako komunikace III. třídy. Jedná se o komunikace např. v satelitní zástavbě, které má [sic!] charakter obslužných komunikací. Hluk z účelových komunikací má jednoznačně charakter hluku ze silniční dopravy, a není proto důvod posuzovat je o 5 dB přísnějším limitem pro stacionární zdroje hluku.*“; citováno dle důvodové zprávy rozeslané Ministerstvem zdravotnictví pod čj. MZDR 71473/2015-3/LEG dne 2. prosince 2015 systémem EKLEP. Součástí připomínek veřejné ochránkyně práv byla i výtka, že právní ochrana před hlukem nezohledňuje kumulativní vlivy (zdroj EKLEP, tamtéž).

¹) Systém EKLEP pro veřejnost je nyní dostupný na adrese: <https://odok.cz/portal/veklep/materialy>. Adresa se často mění.

[5] Z regulace pak byly vyňaty některé zdroje hluku, například sousedský hluk, hluk a vibrace způsobené prováděním a nácivkem hasebních, záchranných a likvidačních prací, jakož i bezpečnostních a vojenských akcí, akustické výstražné signály související s bezpečnostními opatřeními. Redefinoval se rovněž způsob měření hlukové zátěže, který nadále rozlišoval denní a noční dobu a umožňoval benevolentnější distribuci celkové zátěže mezi těmito dobami, aniž by byl zachován původní celkový limit na celodenní zátěž. Byla rovněž redefinována pravidla nakládání se starou hlukovou zátěží, což je institut dosavadní právní úpravy, a to způsobem, který vyvolal odbornou kritiku z hlediska nejasnosti výsledné právní regulace, která mohla připouštět vyšší hlukovou zátěž nebo také nemusela².

[6] Po přijetí této první novelizace byla nová právní úprava napadena návrhem na zrušení skupinou senátorů. Návrh bezprostředně nesouvisel s jemu předcházející novelou, ale napadal obecně příliš vysokou hlukovou zátěž, rozpor s evropskou právní regulací a zásah do doktríny *stand-still*, jež podle navrhovatelů zakazuje snížení dosavadního standardu ochrany. Návrh byl projednán a zamítnut nálezem vydaným dne 18. prosince 2018 pod sp. zn. Pl. ÚS 4/18 (paralelní citace: 30/2019 Sb., N 201/91 SbNU 535; populární název: *K nařízení vlády stanovujícímu limity hluku z dopravy*). Ústavní soud doktrínu *stand-still* nepřijal jako bezvýhradně platnou (v otázkách věcných narozdíl od otázek procedurálních), ostatní argumenty nebyly dle Ústavního soudu ústavněprávně relevantní a normu označil jako spíše technickou.

[7] Následně byla napadená norma opět změněna nařízením vlády vydaným dne 3. října 2018 pod č. 241/2018 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění nařízení vlády č. 217/2016 Sb. Tato změna pak podřadila limity hluku v případě kolejové dopravy vedené na komunikacích I. a II. třídy do stejné kategorie jako tyto komunikace, byť doposud měly samostatnou a přísnější vlastní regulaci nezávislou na třídě komunikace. Důvodová zpráva výslovně konstatovala: „*Tím je nedůvodně znevýhodněn provozovatel nebo vlastník tramvajové nebo trolejbusové dráhy vedené po pozemních komunikacích I. a II. třídy oproti správci nebo vlastníku pozemní komunikace I. a II. třídy.*“, citováno dle důvodové zprávy rozeslané Ministerstvem zdravotnictví pod čj. MZDR 13501/2018-2/LEG dne 13. dubna 2018 systémem EKLEP.

[8] Následně byla napadená norma opět změněna nařízením vlády vydaným dne 7. prosince 2022, pod č. 433/2022 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů. Novela zrušila institut „staré hlukové zátěže“ a nahradila jej institutem novým, který neměl charakter výjimky, ale trvalého pravidla. Současně zvýšila hlukové limity pro některé zdroje dopravního hluku a rozšířila katalog staveb s povoleným navýšením hlučnosti. Novela dále sjednotila hygienický limit pro všechny třídy pozemních komunikací na úkor vyšší ochrany před hlukem ze staveb nižších tříd (např. u komunikací III. třídy došlo ke skokovému zvýšení hlukového limitu o 13 dB). Novela dále odstranila nižší hygienický limit v území za ochranným pásmem dráhy (nově limit vyšší o 5 dB). Také zvýšila hygienický limit pro tramvajovou dopravu v noční době.

[9] V této souvislosti si navrhovatelka dovolí učinit technickou poznámku k tomu, co to znamená zvýšení hluku o 5 dB nebo o 13 dB. Decibel je bezrozměrná logaritmická jednotka, přičemž každý decibel představuje zvýšení o poměr dosavadní zátěže. Zvýšení na dvojnásobek dosavadní zátěže představují zhruba 3 dB (zvýšení o 3 dB = 2x; 6 dB = 4x; 9 dB = 8x; 12 dB = 16x). **V případě zvýšení o 5dB se jedná o zvýšení na 3,5 násobek dosavadní hranice přípustné zátěže³.**

(2) Dana Potužníková, Tomáš Hellmuth, Aleš Jirásk, David Kresl, Lubomír Piša, Vítězslav Křivánek: *Stará hluková zátěž je dosud problém*. In: Hygiena, ročník 2019, číslo 64(4), str. 164-169, Státní zdravotní ústav, ISSN 1802-6281

(3) Více zde: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Decibel>.

[10] Tato novela, respektive její návrh, vzbudil silnější reakci občanské veřejnosti, samosprávy, části veřejné správy a odborných kruhů. Například veřejný ochránce práv JUDr. Stanislav Křeček ve svých připomínkách uvedl doslova: „[...] návrh představuje spíše než deklarované „zachování odpovídající ochrany veřejného zdraví před hlukem“ postupnou rezignaci na povinnost alespoň se přiblížit hodnotám hluku doporučeným v dokumentech Světové zdravotnické organizace. Předkládaným návrhem může dojít k prokazatelnému snížení ochrany obyvatelstva před hlukem, kterou návrh oslabuje přinejmenším ve výše vyjmenovaných případech. Zvýšením hygienického limitu dle návrhu by byla zavedena další tolerance k hluku z dopravy, který je vysoce obtěžující a v dlouhodobém horizontu může prokazatelně ohrozit zdraví obyvatel. Zvýšení hlukového limitu ve výše uvedených případech, navíc bez adekvátního zdůvodnění, hodnotím jako významné riziko snížení míry ochrany obyvatel před hlukem a jednoznačný ústup z již dosažené míry ochrany obyvatelstva před nadměrným hlukem, zejména hlukem z dopravy.“. Na přijetí novely také reagovaly i některé obce peticemi⁴ nebo otevřenými dopisy představiteli exekutivy (předsedovi vlády)⁵. Současná právní úprava je účinná od 1. července 2023.

[11] V důvodové zprávě (čj. Ministerstva zdravotnictví Ministerstvo zdravotnictví: 31028/2022; dostupné v systému EKLEP) k poslední novele napadeného nařízení se výslovně jako klíčový důvod přijetí změny právní úpravy uvádí: „Návrh počítá se zprebledněním celého přístupu k regulaci hluku z dopravy, tedy s možností urychlení projektové přípravy dopravních staveb, tj. silnic, dálnic a drab, s dostatečnou ochranou veřejného zdraví před hlukem.“.

[12] Po přijetí poslední novely napadeného nařízení byla tato novelizace napadena skupinou senátorů. Ústavní soud návrh projednal z větší části procesně a návrh odmítl nálezem vydaným dne 3. dubna 2024 pod sp. zn. Pl. ÚS 35/23; výrok rozhodnutí obsahoval i zamítavý výrok. Ústavní soud tedy rozhodoval nálezem a nikoliv usnesením. Z hlediska přezkumu napadeného nařízení není tento nález podstatný, protože vypořádává návrh procesně (odmítá jej) z formálních důvodů, protože petit směřoval proti novele jako takové. Za podstatné je ale podle navrhovatelky možné považovat nedatované vyjádření Ministerstva zdravotnictví, které bylo Ústavním soudem doručeno ke spisové značce Pl. ÚS 35/23 (podle metainformací souboru vytvořené dne 21. září 2023) k návrhu na zrušení jednotlivých ustanovení nařízení vlády č. 433/2022 Sb., ve kterém je uvedeno doslova toto (podtržení a zvýraznění je zachováno z původního textu):

„Skutečnost je taková, že zvýšení hladiny akustického tlaku o +13 dB (např. a v případě zvýšení HL z 55/45 dB v denní/noční době na 68/58 v denní/noční době) odpovídá přibližně 20násobnému zvýšení intenzity dopravy, ale nikoli hluku. Je vyloučené, aby se na silnicích III. třídy takto zvýšila intenzita dopravy, protože tyto silnice nejsou schopné takový dopravní tok vůbec přenést.“

II.

Vymezení návrhu

[13] Navrhovatelka tímto podává

návrh na zrušení nařízení vlády ze dne 24. srpna 2011 vydaného pod č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů,

(4) Například: <https://e-petice.cz/petitions/stop-navyšení-hlukovych-limitu-1.html?fbclid=IwAR3WKQq3-YmkooPCpN9ri7rckXgmAcbl7Ji9JfK2lpFltwlxSLC6vUlsuBY>

(5) Např. otevřený dopis předsedovi vlády ze dne 17. května 2023 několika obcí a spolků; k dispozici na <https://www.obecbast.cz/wp-content/uploads/2023/06/Dopis-Fiala.pdf>

popřípadě

jeho části, a to části A přílohy č. 3.

[14] Návrh je v petiční části podání formulován jako alternativní petiční návrh.

III.

Věcné důvody návrhu

[15] Navrhovatelka se domáhá zrušení napadené normy, popřípadě její části, z toho důvodu, že napadená norma jako celek, popřípadě napadené ustanovení, je výsledkem postupné, opakované změny právního stavu, které skýtají stále nižší ochranu práva na příznivé životní prostředí a postupně odstraňují či redukuje povinnost státu dbát o šetrné využívání přírodních zdrojů a o ochranu přírodního bohatství. Tímto postupem toto právo a tyto povinnosti stanovené a chráněné ústavním pořádkem vláda fakticky vyprazdňuje a popírá jejich ústavněprávní relevanci a substanciální obsah.

[16] Navrhovatelka zde konstatuje, že hluková zátěž je součástí prostředí, ve kterém lidé a jiné organismy žijí a je tedy nepochybně zásahem do životního prostředí, zásadním parametrem jeho kvality a ochrana před ní je prvkem ochrany životního prostředí. Hluk škodí lidem, ale i přírodě jako takové. Akustická ekvivalence a přirozené akustické prostředí je přírodním zdrojem *sui generis*. Ochrana před hlukem je tedy nepochybně prvkem ochrany životního prostředí ve smyslu čl. 7 Ústavy a čl. 37 Listiny.

[17] Toto setrvalé snižování ochrany má nejenom ústavněprávní rozměr, ale zakládá i rozpor se zákonem v širším slova smyslu.

[18] Tyto teze pak rozvíjí následujícími způsoby.

III. 1. Rozpor s ústavním pořádkem

[19] Navrhovatelka předně podotýká, že respektuje závěry předchozího přezkumu ústavnosti a zákonnosti, které ve vztahu k této normě (v jiné podobě) vyjádřil Ústavní soud v nálezu vydaném dne 18. prosince 2018 pod sp. zn. Pl. ÚS 4/18 (paralelní citace: 30/2019 Sb., N 201/91 SbNU 535; populární název: *K nařízení vlády stanovujícímu limity hluku z dopravy*). Ty se ovšem vztahovaly jednak k jiné podobě právní úpravy (před dvěma novelami napadeného nařízení) a k jinému kontextu.

[20] Formálně vzato platí, že napadat v rámci abstraktního přezkumu ústavnosti (a nyní i zákonnosti) normu v jiné podobě, nota bene ustanovení, které v době prvního přezkumu neplatilo, lze. Je samozřejmě pak otázkou, zda z materiálního hlediska nebo z hlediska redundance přezkumu nejde o tentýž přezkum, který by měl, pokud se nemění přezkumná doktrína nebo referenční rámec, dopadnout stejně. Podle navrhovatelky tomu tak nyní není. V nyní souzeném případě má navrhovatelka za to, že jí uplatněné argumenty vycházející z opakovaného a v podstatě strukturálně neohrazeného postupného zhoršování stavu ochrany, což je situace, která v předchozím přezkumu jednak nebyla dána a jednak

nebyla ani namítána. Navrhovatelka tedy má za to, že nyní v takto uplatněném kontextu je přezkum ústavnosti (a následně i zákonnosti) možný *ab origine*.

[21] Základní normativy tvořící referenční rámec, v jejichž přezkumu je nezbytné přezkum ústavnosti provést, jsou podle navrhovatelky čl. 7 Ústavy, podle kterého „*Stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství.*“, dále čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), podle kterého „*Každý má právo na příznivé životní prostředí.*“ a rovněž čl. 37 [Ochrana životního prostředí] Listiny základních práv Evropské unie (dále též Evropská listina), jež jako součást Lisabonské smlouvy byla publikována pod č. 111/2009 Sb. m. s. a která zní: „*Vysoká úroveň ochrany životního prostředí a zvyšování jeho kvality musí být začleněny do politik Unie a zajištěny v souladu se zásadou udržitelného rozvoje.*“.

[22] Tyto tři normativy se poněkud liší svým původem, právním režimem a normativním kontextem, který je nicméně vhodné analyzovat jako celek. Článek 7 Ústavy je obecným principem vládnutí, včetně vládnutí legislativního (normativního), který ale výslovně negarantuje konkrétní subjektivní práva. Definuje pouze obecný princip vládnutí. Navrhovatelka nicméně má za to, že v rámci abstraktního přezkumu ústavnosti je možné se dovolávat i nedodržení tohoto principu.

[23] Čl. 35 odst. 1 Listiny je z hlediska vymahatelnosti (včetně abstraktního přezkumu) podřízen principu vyžadované zákonné licence dle čl. 41 odst. 1 Listiny, podle kterého je možné se tohoto práva dovolávat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí. K tomu je třeba podotknout, že konkrétní argumentace rozporu napadené normy se zákony podústavní úrovně (nebo jejich ekvivalenty) je rozvedena v další části argumentace (rozpor se zákonem). Nicméně, i pokud bychom nahlíželi izolovaně na napadenou normu a její vztah k ústavnímu pořádku, je i pro případ čisté fikce, že zákon konkrétní věcný standard nestanoví, prostor pro aplikaci této ústavní normy.

[24] Podle ustálené judikatury Ústavního soudu (Pl. ÚS 83/06, bod 185; Pl. ÚS 1/08, bod 92 a Pl. ÚS 1/08, body 103 až 105) je při ústavní kontrole zákonné úpravy práv vyjmenovaných v čl. 41 odst. 1 Listiny (explicitně sociálních práv) podstatné, zda se jedná o zásah do minimálního standardu (esenciálního obsahu) takového práva⁶. Ačkoliv citované judikáty vykládají čl. 41 odst. 1 Listiny v kontextu jiných sociálních práv, lze tyto závěry vztahovat i na právo na příznivé životní prostředí. Podle navrhovatelky tedy platí, že i pro případ, pokud by zákon nestanovil konkrétní vymahatelný standard (jakože tomu tak není, jak bude rozvedeno dále), nemůže vláda – exekutiva skrze podzákonný předpis setrvale snižovat míru ochrany práva garantovaného v základu přímo Listinou.

[25] To by pak představovalo zásah do esenciálního jádra, které nemůže být vyprázdněno zákonem, jeho mlčením a podle logiky věci (*a maiori ad minus*) tedy ani nařízením vlády, respektive jeho sériovou degradační změnou. To platí o to více, když samotné ministerstvo zdravotnictví, jak je uvedeno pod bodem [11] tohoto návrhu, konstatuje, že limit je nastaven tak, že není možné jej překročit. V tomto předmětu regulace už je ochrana fakticky vyprázdněna.

[26] V neposlední řadě pak nelze ani odhlížet od zmíněného ust. čl. 37 Evropské listiny. Lisabonská smlouva je mezinárodní smlouvou, která upravuje v rozsahu své části nazvané Listina základních práv Evropské unie, mimo jiné i problematiku lidských práv. Jedná se o primární právo EU a z hlediska mezinárodního práva jde o mezinárodní smlouvu jako každou jinou, která prošla standardním ratifikačním procesem, jenž byl dokonce testován v režimu předběžné kontroly ústavnosti. Fakt, že současně tvoří primární právo Evropské unie, je pro tento účel bezpředmětný

⁶ Pěvzato z Jan Wintř: *bod 9 komentáře k čl. 41 odst. 1 Listiny*. In: Eliška Wagnerová, Vojtěch Šimíček, Tomáš Langášek, Ivo Pospíšil, Martina Chalupová, Petr Kilián, Vojtěch Procházka, Milada Tomková aj.: *Listina základních práv a svobod – komentář*. Wolters Kluwer (ČR), Praha 2023, ISBN: 978-80-7676-747-8, str. 835.

[27] Podle nálezu Ústavního soudu vydaného dne 25. června 2002 pod sp. zn. Pl. ÚS 36/01 (paralelní citace: 403/2002 Sb., N 80/26 SbNU 317; populární název: *Odměna a nábrada výdajů správce konkursní podstaty. Ústavní pořádek. Zákaz snížení dosažené procedurální úrovně ochrany základních práv*), dále též konkursní nález, pak platí, že zejména pro účely referenčního rámce přezkumu ústavnosti, což je případ, jenž je i nyní předkládán Ústavnímu soudu, jsou mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách referenčním rámcem přezkumu ústavnosti. V této úvaze samozřejmě hraje roli to, že pojem „o lidských právech a základních svobodách“ je pro účely úvahy konkursního nálezu autonomním pojmem českého ústavního pořádku. Je tedy bezpředmětné, zda se příslušná smlouva označuje za smlouvu o lidských právech, ale je naopak klíčové, zda její věcná úprava reguluje to, co je jinak předmětem ochrany lidských práv dle českého ústavního pořádku, tedy především Listiny.

[28] Otázka ochrany životního prostředí je z hlediska materie ochranou lidských práv, protože čl. 35 odst. 1 Listiny je nepochybně věcnou regulací tohoto dokumentu, jenž nese v celém názvu pojem „základních práv a svobod“. Skutečnost, že regulace čl. 35 odst. 1 Listiny je determinována čl. 41 odst. 1 Listiny nijak nevstupuje do faktu, že se jedná o regulaci základního práva nebo svobody. Pokud následně Česká republika přijala mezinárodní smlouvu, která reguluje totéž, stává se takový regulativ, pokud byl řádně ratifikován, ve smyslu konkursního nálezu referenčním rámcem přezkumu ústavnosti, a to přímo bez limitace klauzulí dle čl. 41 odst. 1 Listiny. Tedy přímo.

[29] Samotný text čl. 37 Evropské listiny by pak mohl vzbuzovat otázku, zda dle vlastní textace normuje chování Evropské unie *per se*, tedy jejích orgánů, popřípadě, zda zavazuje i členské státy, které jsou její součástí. Vzhledem k tomu, že samotná Lisabonská smlouva novelizuje a (nově pojmenovává) Smlouvu o založení Evropské unie, do jejíhož čl. 2c vkládá pravidlo, že ochrana životního prostředí je sdílenou pravomocí Evropské unie a členských států, nelze než dojít k závěru, že pokud čl. 37 normuje politiku, která je sdílená, vztahuje se tento normativ i na členské státy. Nelze ostatně pominout skutečnost, že zákon o ochraně veřejného zdraví, jenž je zmocňovací normou pro nyní napadenou normu, v úvodu svého § 1 konstatuje, že „Tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie.“.

[30] Navrhovatelka tedy má za to, že čl. 37 Evropské listiny je nepochybným bezprostředně účinným normativním základem a současně referenčním rámcem pro přezkum ústavnosti.

[31] Navrhovatelka má za to, že napadená norma je výsledkem setrvalého, opakovaného a relevantního snižování normativního standardu ochrany životního prostředí před hlukem, jenž toto životní prostředí zhoršuje jak objektivně (bez ohledu na lidi), tak i ve vztahu k lidem. Jedná se o proces, který není otázkou krátkého období, ale trvá od samotného přijetí původní normy v roce 2011, tedy před třinácti lety, kdy samotné přijetí nařízení bylo snížením standardu, do současnosti, kdy k němu dochází skrze třetí novelu v podstatě počtvrté.

[32] Navrhovatelka respektuje, že v oblasti věcné úpravy neplatí doktrína *stand-still* (jakékoliv snížení je nepřipustné), ale má za to, že nemůže platit ani doktrína *stand-nowhere* (jakékoliv snížení je přípustné). Jinými slovy, stejně jako v případě sociálních práv je přípustné a představitelné zhoršení, které je buďto dočasné nebo odůvodněné jinou objektivní potřebou. Co je ale nepřipustné, je situace, kdy po dobu delší než desetiletí dochází k setrvalému a opakovanému zhoršování standardu ochrany, aniž by to bylo jakkoliv odůvodněno jiným ústavněprávně relevantním zájmem, potřebou či kontextem, který by v kontextu této dekády obstál.

[33] V nyní nastolené situaci nelze ani ve vztahu k tomuto dekádu trvajícím jevu provést test rozumnosti nebo přiměřenosti. Navrhovatelka opakuje, že jednotlivé snížení standardu ochrany, pokud je věcně odůvodněno nějakým jiným zájmem, jenž má oporu v hierarchii zájmů chráněných ústavním

pořádkem, může obstát. Pokud ale k němu dochází opakovaně, setrvale, dlouhodobě, dílem i nepřiznaně a v podstatě neodůvodněně, je to porušení všech tří zmíněných normativů.

[34] Stát tak v podstatě tím, že dává exekutivě zcela volnou ruku (a ta tento prostor využívá) k regulaci bez jakéhokoliv závazného věcného rámce, kterou trvale a průběžně snižuje, porušuje princip, že stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství. V praxi nejde o nic jiného než o pragmatické přizpůsobování hlukových norem aktuálním ekonomickým potřebám neznámých subjektů, ve kterém zcela absentuje trvalý zájem na ochraně dle čl. 7 Ústavy.

[35] S ohledem na délku trvání a degradační charakter ochrany jako celku lze i vést legitimní úvahu, že je tím zcela nepřipustně vyprázdněn substanciální základ práva dle čl. 35 odst. 1 Listiny. Ve vztahu k poslednímu normativu dle čl. 37 Evropské listiny pak dochází dokonce k jeho výslovnému popření, protože popírá požadavek zvyšování kvality a udržitelného rozvoje. Za posledních deset let v této oblasti došlo naopak ke zhoršování kvality a rozvoj, který je takto regulován, se nejeví jako udržitelný, protože v důsledku extrapolace tohoto vývoje by časem došlo k zániku odpadnutí ochrany jako takové.

[36] Nelze ani pominout skutečnost, že v případě shora zmíněného nedatovaného vyjádření Ministerstva zdravotnictví přiznává moc výkonná, že míra regulace, respektive ochrany, byla natolik snížena, že regulace neplní žádnou roli, protože fakticita maximálního možného hluku nedosahuje úrovně regulace, jak plyne z bodu [11] tohoto návrhu, respektive vyjádření Ministerstva zdravotnictví. Takový normativ je popřením a přiznanou rezignací na jakoukoliv ochranu. Jestliže postupně skrze čtyři novelizace dospěl normotvůrce do situace, kdy ve vztahu k určitým zdrojům hluku vůbec hluk nereguluje, má navrhovatelka za to, že normotvůrce dosáhl nepřipustné hranice úplného vyprázdnění práva, které mu Listina a další normativy příkazují chránit.

[37] Normodárce samozřejmě požívá určitou míru autonomie, ale tu nelze zaměňovat za zvlášť, respektive za úplnou rezignaci na ochranu některých hodnot. Žádná normativní autonomie, která je limitována vyšším normativním systémem, pak nemůže být bezbřehá z povahy věci. V popisné úvodní části tohoto návrhu je popsán i kontext projednávání postupného zhoršování. Jakkoliv navrhovatelka respektuje, že normodárce není vázán kritickými návrhy a připomínkami, a nerespektování nějakých zájmů, návrhů či připomínek není důvodem pro nezákonnost nebo neústavnost takto vytvořené regulace, nelze opomenout skutečnost, že legislativní, samosprávný a občanský odpor k přijetí nějaké regulace může být indikátorem problému z hlediska ohrožení zájmu, který požívá ústavněprávní ochrany.

[38] Vláda samozřejmě nemusí vyjít vstříc oponentním názorům, ale pokud tak nečiní, je výstup takové normativní činnosti vědomý a vědomě pokrývá fakt, že takto proti odporu prosazená regulace může ohrožovat ústavním pořádkem chráněný zájem, který uplatnily subjekty, jež se jej dovolávaly. V takovém případě pak otázka „zavinění“ normotvůrce či jeho skutečného politického či odborného povědomí o obsahu regulace hraje nikoliv nepodstatnou roli, pokud se testuje soulad s referenčním rámcem napadené podzákonné normy.

[39] Navrhovatelka si je vědoma toho, že v případě přezkumu ústavnosti či zákonnosti normy se otázka „zavinění“ zpravidla neposuzuje a testovaná norma se zpravidla posuzuje taková jaká je *per se*. Navrhovatelka se nicméně domnívá, že v situaci, kdy je vláda svázána imperativem čl. 78 Ústavy znějícím: „*K provedení zákona a v jeho mezích ...*“ je vhodné otázku subjektivního politického a odborného postoje normotvůrce k obsahu zákona brát v úvahu.

[40] Byla vláda skutečně vedena vůlí provádět zákon v jeho mezích? Obstojí tato úvaha, pokud jí další aktéři politického procesu tvrdí a dokládají opak? Obstojí z hlediska přípustné motivace normotvůrce ochranné normy situace, ve které vláda deklaruje, že hlavním motivem je zjednodušení staveb (jak je uvedeno bodě [10] tohoto návrhu), a následně přiznává, že současná regulace je v určité otázce v podstatě redundantní, protože je nad limity fakticity (jak je uvedeno bodě [11] tohoto návrhu) a současně takto novelizuje normu, jejímž účelem je ochran před hlukem?

[41] Podle navrhovatelky platí, že pokud normotvůrce přistupuje při projednání normy s relevantními politickými aktéry z hlediska k této otázce z hlediska základního politického konsensu mezi relevantními aktéry minimálně velmi ledabyle a bez respektu k ústavním pořádkem chráněným hodnotám, je třeba přístup normotvůrce, který při vypořádání připomínek ignoruje legitimní zájmy, při přezkumu minimálně akcentovat.

[42] S ohledem na uvedené tedy má navrhovatelka za to, že napadené nařízení vlády je v rozporu s ústavním pořádkem.

III. 2. Rozpor se zákonem

[43] Napadená norma je podzákonným předpisem a jejím napadením v rámci abstraktního přezkumu se otevírá, jak přezkum její ústavnosti, tak přezkum její zákonnosti mimo kontext samotné ústavnosti. Na oba přezkumy lze nahlížet izolovaně. V tomto případě by se přezkum zákonnosti mohl jevit jako poněkud obtížný, a to, mimo jiné, proto, že zákon v užším slova smyslu, který napadená norma provádí, tedy zákon o ochraně veřejného zdraví (č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů), neobsahuje prakticky žádné věcné standardy ani principy právní úpravy, ze kterých by bylo možné dovodit normativní rámec pro přezkum zákonnosti navazující právní úpravy. Takové závěry jsou nicméně předčasné.

[44] Napadená úprava se odvíjí od oprávnění vlády vydávat nařízení dle čl. 78 Ústavy: „*K provedení zákona a v jeho mezích je vláda oprávněna vydávat nařízení.*“. V tomto případě sice vláda disponuje ještě speciálním zmocněním dle § 108 zákona o ochraně veřejného zdraví, ale ústavní rámec její kompetence není dotčen. Nařízení musí být v mezích zákona. Pojem **zákon** pak není pouze a jenom zákon, který zakládá onu obecnou nebo zvláštní kompetenci, ale pod tento pojem spadá jakýkoliv zákon. To platí s ohledem na obecná ustanovení ústavního pořádku, tedy čl. 2 Ústavy a čl. 2 a 4 Listiny, ale i s ohledem na povahu věci. Bylo by ostatně nelogické, pokud by se vláda při vydávání nařízení měla řídit pouze jedním zákonem. Naopak je logické, pokud je vázána právním řádem jako celkem.

[45] Zákon o ochraně veřejného zdraví není samostatně stojící zákon, ale je jedním z katalogu zákonů, kterým se garantuje ochrana životního prostředí, přičemž tyto zákony mají určitou hierarchii speciality a obecnosti. Obecnou normou ochrany životního prostředí je zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, který plní v oblasti ochrany životního prostředí podobnou roli jako občanský zákoník v regulaci soukromého práva. Jedná se o normu obecnou obsahující hlavní normativní základy pro celé odvětví. Ostatně sám § 1 tohoto zákona stanoví toto: „*Zákon vymezuje základní pojmy a stanoví základní zásady ochrany životního prostředí a povinnosti právnických a fyzických osob při ochraně a zlepšování stavu životního prostředí a při využívání přírodních zdrojů; vychází přitom z principu trvale udržitelného rozvoje.*“.

[46] Sám zákon o životním prostředí tedy stanoví svou normativní obecnost díky které je obecnou normou, jež stanoví obecné principy celého odvětví. To ostatně vysvětluje i fakt, proč zákon o ochraně

veřejného zdraví neobsahuje žádné principy a zásady. Neobsahuje je proto, že je speciální normou pro jednu složku životního prostředí, přičemž pro obecné vztahy, principy a zásady ochrany životního prostředí jako takového se použije zmíněná obecná norma této ochrany. Ostatně větu *stanoví základní zásady ochrany životního prostředí* nelze vykládat tak, že se nevztahuje na ochranu prostředí před hlukem dle zákona o ochraně veřejného zdraví.

[47] Tato norma pak kromě principu trvale udržitelného rozvoje, jenž je stanoven v samotném § 1 stanoví dále v § 12 následující: „(1) Přípustnou míru znečištění životního prostředí určují mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem pozuání tak, aby nebylo obrožováno zdraví lidí a aby nebyly obrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. (2) Mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností.“

[48] Z tohoto normativu plyne jednak to, že musí existovat korelace mezi poznáním (a z něj odvozené dovedností lidí) a mírou ochrany. Současně zákon předepisuje zohledňovat kumulaci a synergií.

[49] Napadená norma tyto principy v podstatě otevřeně porušuje. Setrvalé snižování míry ochrany je v rozporu s principem udržitelného rozvoje, jak je rozvedeno již shora. Vazba mezi poznáním a mírou ochrany pak je rovněž popřena, protože od počátku setrvalého snižování ochrany, jež započalo v roce 2011 nevzniklo žádné lidské poznání, které by odůvodňovalo snižování ochrany, a ani žádné lidské poznání absolutně nezaniklo, což by mohlo vést k podobnému závěru.

[50] Současně nelze ani opomenout fakt, že již v roce 2015 byla vláda v připomínkovém řízení upozorněna, že (tehdy) měněná právní regulace neobsahuje tento požadavek zákona. Normotvůrce ovšem na vyřešení tohoto požadavku zcela rezignoval, ačkoliv zákonný imperativ znějící „*mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností*“ je co do obsahu celkem nesporný, stejně jako ústavní imperativ „*k provedení zákona a v jeho mezích*“.

[51] Tímto se ovšem rozpor se zákonem nevyčerpává. Nelze totiž pominout, že součástí právní úpravy, která má postavení zákona, je evropská regulace – sekundární právo Evropské unie, které podle čl. 10 Ústavy má z hlediska hierarchie aplikační přednost před zákonem. Je tedy nepochybné, že vláda při své normotvorné činnosti „*k provedení zákona a v jeho mezích*“ je vázána i právem Evropské unie, pokud je přímo aplikovatelné. Tento fakt dokresluje i to, že samotný zákon o ochraně veřejného zdraví to deklaruje ve svém § 1 „*Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie*“. Pokud tedy vláda vydává nařízení k provedení tohoto zákona, nemůže ignorovat normativní úroveň, na kterou zákon navazuje a která mu je aplikačně nadřazena.

[52] Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/49/ES ze dne 25. června 2002 o řízení a snižování hluku v životním prostředí, Environmental Noise Directive (dále též směrnice END) si klade za cíl vytvořit „společný přístup EU k zamezení, prevenci nebo snížení škodlivých účinků expozice environmentálnímu hluku“. Tato směrnice pak obsahuje v čl. 1 [Cíle] bodě 1. c) předpoklad, že cílem směrnice je „*cílem prevence a snižování hluku ve venkovním prostředí, je-li to nutné a zejména pokud expoziční úrovně mohou mít škodlivé účinky na lidské zdraví, a pokud je to vhodné, s cílem zachovat dobré akustické prostředí*“. Tento normativ je celkem jasný a ukládá povinnost, pokud se mění právní úprava, směřovat tuto změnu směrem ke snižování hluku. Navazující nástroje směrnice, které platná právní úprava České republiky v mnohém neimplementuje, pak vyjadřují rovněž předpoklad, že cílem je snižování hlukové zátěže a zachování dobrého akustického prostředí.

[53] Samozřejmě, že platí, že si lze představit právní úpravu, která jednorázově z pragmatických důvodů sníží míru ochrany a současně obstojí v testech (nyní) zákonné konformity a konformity se směrnicí. Pokud ale nahlédneme na normativní vývoje prizmatem posledních 13 let, není představitelné, aby současný stav právní úpravy, který je výsledkem třináct let trvajících snižování ochrany, obstál v kontextu normativu „snižování hluku“ a normativu „zachování dobrého akustického prostředí“.

[54] Pokud napadená norma ve svém normativním vývoji a výsledku nerespektuje tento cíl, čímž popírá jak konkrétní normativy, tak i obecný cíl směrnice, je s touto směrnicí v rozporu, což zakládá rozpor se zákonem v širším slova smyslu a porušení článku 78 Ústavy, který vládě ukládá zákon provádět a postupovat v jeho mezích.

[55] S ohledem na uvedené má tedy navrhovatelka za to, že napadená úprava je v rozporu se zákonem, a to se zákonem v širším slova smyslu, jehož součástí je evropská právní úprava, která se uplatní přednostně před zákonem.

IV.

Návrh procesního postupu

[56] Navrhovatelka v úvodní části svého návrhu předkládá své závěry ohledně postupně měnící se úpravy, jejíž síla regulace v čase v důsledku postupné novelizace klesá. Navrhovatelka postupovala tak, že interpretovala obsah napadené normy – práva, jak je v oblasti interpretace práva obvyklé. V právu je ostatně podstatou hledání jeho obsahu to, že každý aktér je v procesním diskursu nadán autonomií vlastního výkladu, přičemž výsledkem celého procesu je pak autoritativní výklad soudu.

[57] Problémem tohoto postupu je nyní to, že již v předchozím řízení vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 4/18 Ústavní soud konstatoval, že se jedná o normu částečně technickou. Věcně vzato jde samozřejmě o normu právní, ale její obsah je velmi technický, což komplikuje autonomní výklad různých aktérů a vzájemné porozumění těch aktérů, kteří dané technické terminologii a materii nerozumí.

[58] Objasňování odborných otázek či interpretací je v právu tradičně svěřené znalcům, což jsou entity odlišné od soudu i účastníků sporu. V obvyklých procesních postupech je jejich role předjímana a výkon této role je procesními předpisy regulován, přičemž v neobvyklých procesech jejich roli mohou sehrát neobvyklí aktéři. Současně platí, že obyčejné právo nezná znaleckou specializaci na objasnění či interpretaci technické normy vtělené do právního předpisu. Obecná teorie práva by se takové úvaze dokonce vzpírala, protože předpokládá, že soud zná právo (*iura novit curia*).

[59] V případě vedeném pod spisovou značkou Pl. ÚS 4/18 ovšem soud částečně již rezignoval na úplné poznání a dokonalé pochopení obsahu technické normy; k tomu bod 48 zmíněného nálezu: „Z účelu a zásad řízení o abstraktní kontrole norem nicméně plyne, že Ústavní soud nemůže mít ambici pouštět se do přezkumu čistě technických záležitostí typu způsobu výpočtu statistické odchylky měření hluku nebo toho, zda je v prostoru chráněného pásma železniční dráhy z hlediska dopadu na zdraví oprávněná taková či onaká korekce z obecného hlukového limitu (obdobně např. náleží ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, N 120/53 SbNU 501, bod 91).“

[60] V situaci, kdy je ovšem v rovině čistě právní namítána protiprávnost určitého vývoje právní technické úpravy nebo jeho technického výsledku, postrádá tento rezervovaný postoj Ústavního soudu opodstatnění, protože i tento technický obsah může mít právní význam. Současně pak vyvstává potřeba nestranné interpretace technické podstaty normy nikoliv jen napadené, ale i jejich podob minulých, a to

ze strany entity, která by byla nezávislá na zájmech účastníků. V katalogu současných znaleckých odborností příslušná znalecká specializace ovšem absentuje. Navrhovatelka tak dává Ústavnímu soudu k úvaze, zda nepožádat nějaké akademické pracoviště (například ČVUT nebo VUT), a to bez ohledu na jeho znalecký status, aby neposoudil napadenou úpravu a její historický vývoj z hlediska existence tvrzení, které jí přičítá navrhovatelka (degresivní vývoj a snižování ochrany). Ústavní soud tak již v minulosti jednou učinil v řízení vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 52/10.

[61] Pokud by Ústavní soud šel touto cestou, tak navrhovatelka předpokládá, že by účastníci řízení dostali prostor pro formulování návrhů jednotlivých otázek pro znalecké zkoumání.

V.

Návrh rozhodnutí

[62] Navrhovatelka si je vědoma toho, že terén kolizních incidentů napadené normy je celkově bohatý. Na normu je možné nahlížet, že v důsledku delšího vývoje se zcela vymyká referenčnímu rámci české ústavnosti i zákonnosti, nesplňuje některé výslovné požadavky platného práva (synergické a kumulativní zohlednění), je v rozporu se všemi klíčovými ústavními dokumenty (Ústava i Listina), jednou mezinárodní smlouvou (Evropskou listinou), i běžnou evropskou normotvorbou na úrovni zákona.

[63] Ústavní soud někdy v případě dosažení určité problematičnosti celé normy, což se týká především podzákoných předpisů, ruší někdy logický normativní celek, byť by některé jeho dílčí aspekty by obstát mohly (například nálezy Pl. ÚS 25/12), kdežto jindy se drží principu minimalizace zásahu a následné autonomie legislativní reparační vůle normotvůrce. Hranice mezi oběma přístupy je otázkou míry, kterou musí posoudit Ústavní soud sám. Navrhovatelka mu tak navrhuje alternativně dvě varianty rozhodnutí. V první navrhuje zrušit napadenou úpravu jako celek, aby normotvůrce byl nucen celou věc uchopit znovu a lépe, protože napadená úprava vykazuje tolik nedostatků, že (obrazně řečeno) zbourání staré stavby a postavení nového domu se jeví jako ekonomičtější postup než oprava mnoha nedostatků.

[64] Druhou variantou je zohlednění především „poslední kapky“ a navrhuje zrušení pouze důsledků posledního snížení limitů, přičemž na normodárci bude, jak s takto nezbytnou potřebou případné novelizace naloží a zda odstraní další problematické aspekty, pokud je Ústavní soud identifikuje shodně s navrhovatelkou.

[65] Oba možné postupy mají společné to, že derogace, ať už částečná nebo úplná, povede k nezbytnému doplnění takto dotčené právní úpravy. Navrhovatelka má současně za to, že nějaká právní úprava musí existovat, protože úplná absence hlukových limitů, jejichž existenci zákon předpokládá, by vyvolala značnou právní nejistotu. Navrhovatelka tedy navrhuje odložit účinnost derogace o šest měsíců v případě derogace částečné a o rok pro případ derogace úplné.

[66] S ohledem na uvedené navrhuje navrhovatelka, aby Ústavní soud vydal po provedeném řízení tento nálezy:

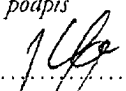
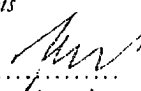

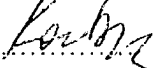

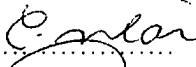
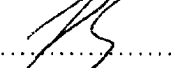

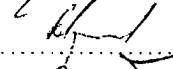
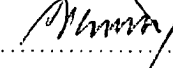
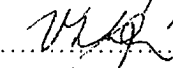

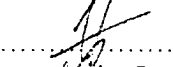

Nářízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, se ruší k poslednímu dni dvanáctého měsíce následujícího po dni vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

[67] Popřípadě, pokud soud sezná, že není nezbytné rušit normu jako celek, tak navrhuje, aby Ústavní soud vydal tento nále:

Část A přílohy č. 3. nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, se ruší k poslednímu dni šestého měsíce následujícího po dni vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

skupina senátorů:

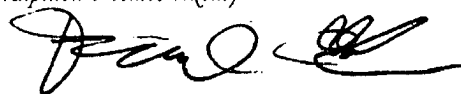
(senátoři svými podpisy současně zmocníjí advokáta Pavla Uhla k zastupování skupiny před Ústavním soudem v tomto řízení):

jméno a příjmení	podpis	jméno a příjmení	podpis
JITKA SEITCOVÁ		HANA KANDOLA 'PARVIZANOVÁ'	
Lucie Léta		Lumin Kautov	
Diána Radeš		Zbyněk LINHART	
MILAN KESEL		MARIE ŠESTÁKOVÁ	
EVA RAJČANOVÁ			
IVANA VAŇOVÁ			
JAROMÍRA VÍTKOVÁ			
ROUSLENA PROCHÁZKOVÁ			
David Smoljak			
ADELA ŠÍPOVÁ			

skupina jako navrhovatelka
zastoupena dle plné moci

Pavel Uhl
advokát

(advokát současně přijímá zmocnění udělené skupinou v tomto řízení)

Doložka z konverze dokumentu do elektronické podoby – na žádost

Dokument 169809796-96914-250123200325.pdf vznikl převedením listinného dokumentu do elektronického dokumentu pod pořadovým číslem **169809796-96914-250123200325**. Vzniklý dokument obsahem odpovídá vstupnímu dokumentu. Počet stran dokumentu: **13**

Vstup neobsahoval viditelný prvek, který nelze plně přenést na výstup.

Konverzi provedl subjekt: Pavel Uhl, advokát, IČ: 71638806

Pracoviště: Pavel Uhl, advokát

Datum vyhotovení: **23.01.2025**

Jméno a příjmení osoby, která konverzi provedla: PAVEL UHL

Poznámka:

Konverzí dokumentu se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů obsažených v dokumentu a jejich soulad s právními předpisy. Kontrolu doložky lze provést v centrální evidenci doložek na adrese <https://www.czechpoint.cz/overovacidolozky>.

169809796-96914-250123200325